

*

Kazimierz Cybulski

Rocznica

001.1

Pamięci Matki

Mamo,
tak ciągle mi źle bez Ciebie
i tak mi bez Ciebie smutno.....

Pamiętam tamten luty,
sobotę, dziesiątego.. .

Pozostawiłaś męża więźniem,
z dziećmi wieziona w nieznane...

Za co?...

Po co?...

Dlaczego?...

Bez odpowiedzi pytania
cisnęły się na usta,
ręce Ci opadały
bezradnie...

Lecz w oczach Twych
była gotowość
godności i dzieci
obrony...
I rozpoczęłaś wędrówkę,
nigdy nie dokończoną...

Kalifornia, 10 lutego 1990 r.

Kazimierz Cybulski

O gdybym o nich zapomniał...

001.2

Sybirakom

Nie wymaż z mej pamięci
przeżyć okrutnych lat,
Nie usuń sprzed mych oczu
obrazów tamtych dni.
Nie pozwól mi zapomnieć
widoku trupich ciał
I dzieci wiecznie głodnych
bez winy i bez skarg .

Nie daj mi, Panie, zwątpić
w celowość Twoich dróg,
Nie pozwól stracić wiary
w mądrość wyroków Twych.
Nie daj utracić nadziei
w przyszłość słonecznych dni
I nie daj miłości umrzeć-
zapłaty za Twój krzyż.

.....
A gdybym o nich zapomniał-
zapomnij o mnie Ty!

Kalifornia, maj 1991R.

O Boże! Wyrwij mnie z rozpacz

COR. 1

O Boże! Wyrwij mnie z rozpacz,
jako baranka spośród cierni
na drodze pustej i tułaczej,
w boleści wołam Cię bezmiernej -
a wkoło taka leży cisza,
że głos mój w niebie musisz słyszeć.

Jako źdźbło jestem polnej trawy,
które wiatr poniósł hen, po świecie, ~~króplami~~
Kroplami bólu męki krwawej
szlak mej wędrówki się ukwiecił.
I teraz w polach maki kwitną-
I w niebo patrzą się błękitne.

A tam za stepem i za polem,
za tysiącami widnokręgów,
za światem bólów i niedoli,
za granicami wszelkiej męki
skarb mój pozostał w jasnej zorzy,
tam jest Ojczyzna moja-Boże!

O Panie, który rządysz wszystkim
i drogi światom swym wyznaczasz, ~~pożarów/z/~~
pożarów ziemskich zgaś ogniska,
wysusz potoki ludzkich płaczów-
nie pozwól zginąć nam, ni spodleć.
Boże, wysłuchaj naszych modlitw!

Po drodze pustej i tułaczej
pójdę, gdzie zechcesz i gdzie każesz,
tylko Ty wyrwij mnie z rozpacz
i patrzeć pozwól jasną twarzą
tam, gdzie z ofiary i tęsknoty
rodzi się Polska! Cel mój złoty!

Kazachstan, sierpień 1940 r.

Wiersz opublikowany w książce ks. T. Fedorowicza
"DROGI OPATRZNOŚCI"

Gdybym była w pustyni

002.2

Gdybym była w pustyni płowej,
Napisałabym na liściu palmowym,
Na zielonym liściu szerokim,
Co pod niebem gada z obłokiem.

Gdybym była w ~~głębokiej~~ w dalekiej Japonii,
Napisałabym na kwiatku jabłoni,
Na malutkim serduszku różowym,
By Wam wieczór zapachniał majowy.

Gdybym była w lodowej pustce,
Napisałabym na rybiej łusce.
Mały liścik srebrny, błyszczący
Zaniósłby Wam me myśli gorące.

Gdybym była w Polsce -o Boże-
Pisałabym choćby na korze.
Na brzozowej kory płatku białym,
Żeby się Wam przyjemnie czytało.

Ale jestem w stepowej głębi,
Więc poproszę o pióro jastrzębi
I na chmurach napiszę te słowa:
Że Was kocham i tęsknię do Lwowa.

Kazachstan, 1941 r.

Wiersz opublikowany w książce ks. T. Fedorowicza
"DROGI OPATRZNOŚCI"

Zesłanki

C03.1

W ciasnym szeregu
głowa przy głowie,
w brudne okryte łachmany
Polki więźniarki,
patriotki polskie
na Sybir zostały zesłane.

Jak ptaki w niewoli
z polskiego wyrwane gniazda
czekają na wyrok
władcy komandira,
któremu na czapce przyświeca
pięcioramienna gwiazda.

Komandir władczo
patrzy na szereg
i wyrok w tejpej wymyśla głowie,
bo on jest ich sędzią,
władcą i panem
i on im wyrok swój powie.

Nie ma w nas lęku,
sługusie Stalina.
My z polskiej jesteśmy ziemi.
Bóg nas utuli
w swoich ramionach.
On wszystko jeszcze odmieni.

Krew nasza wsiąknie
w syberyjską ziemię
i przeklnie wasze czyny.
Zbrodnia jak echo
w świat polecie
i wasze opowie winy.

Katyn

CO3.2

Zestanki

Rece związane
 Druhem koczastym
 Stoja na dołem
 Czarnym i straszny
 Nad nimi niebo
 Jak chusta czysta
 Zegnaj nam Polsko
 Ziemi Ojczysta
 Zegnaj o Matko
 Moja jedyna
 Po raz ostatni Twój syn
 Cię wzywa
 Myśl ma do Ciebie
 Skowronkiem doleci
 Kiedy nad Polską
 Wolność zaświeci
 Huknęły strzały złowrogie
 Zostały ścięte kwiaty
 Polskiej ziemi
 Szlachetne, piękne i czyste
 Jak ziemia na której wyrosły
 Jak ich kraj ojczysty
 Wspólnej mogile
 Na bratniej piersi
 Na bratnim ramieniu
 Strzaskane głowy
 Śpią już snem wieczystym
 Lecz pamiętać o nich
 Nigdy nie zaginie
 W kraju nad Wisłą
 Nad morzem przejrzystym
 Leć wietrze daleko
 Nad kатыńskie lasy
 I ucałuj kwiaty
 Co z tej krwi urosły.

Wygnańcy
 W dzień dziesiąty luty
 Roku czterdziestego
 Wywieźli Polaków
 Na Sybir daleko
 Pod strażą żołdatów
 Szli po białym śniegu
 Nie ujrzeli więcej
 Domu rodzinnego
 A potem wtoczyli
 W bydłące wagony
 I wieźli przez miesiąc
 Przez stopy i góry
 Ty nasza Ojczyzno
 Zostałaś daleko
 I tylko myśl nasza
 Do Ciebie ucieka
 Przez sześć lat do Ciebie
 W głodzie i chłodzie
 Idziemy po łądzie
 Płyniemy po wodzie
 Przez sześć lat do Ciebie
 Wędrowne ptaki
 Lecimy przez chmurne
 Wichrowe szlaki
 Za sześć lat niewoli
 Śmierci i rozpacz
 Ty nasz wielki Bracie
 Niech ci Bóg przebaczy
 Syberio Syberio
 Ty kraju daleki
 Niejeden tam Polak
 Pozostał na wieki
 (zamęczony)
 Jeżeli ja o tym zapomnę
 Ty Boże zapomnij o mnie

Białe plamy czarne dziury
 Twór historii lat czterdziestych
 Brat na brata wznosi rękę
 Zadając mu cios i mękę
 Nic to że w słusznej walczyłeś sprawie
 Stalin ma odmienne zdanie
 Silną ręką Polskę trzyma
 Zginie każdy kto się zrywa
 Więc tak było choć w ukryciu
 W więziennych ginęli murach
 Najlepsi Ojczyzny synowie
 W męce i strasznych torturach
 Śpią w mogiłach swych nieznanych
 Życia nikt im już nie wróci
 Tylko ptak zbłąkany czasem
 Smutną piosnkę swą zanuci
 O kryzysie o niedoli
 Która gnębi naród polski
 Że w kolejkach stoją miasta
 Że się wyludniają wioski
 Że okragły stół bez kantów
 Wnosi w przyszłość cień nadziei
 Może pycha decydują
 W solidarność się zamieni
 Może brat pokocha brata
 Poda rękę swą w potrzebie
 A Ojczyzna nasza miła
 Nie będzie żebrakiem świata

W ciasnym szeregu
 Głowa przy głowie
 W brudne okryte łachmany
 Polki więźniarki
 Patriotki polskie
 Na Sybir zostały zesłane
 Jak ptaki w niewoli
 Z polskiego wyrwane gniazda
 Czekają na wyrok
 Władcy Komandira
 Któremu na czapce przyswiecea
 Pięćoramienna gwiazda
 Komandir władczo
 Patrzy na szereg
 I wyrok w tępej
 Obmyśla głowie
 Bo on jest ich sędzią
 Władcą i panem
 I on im wyrok swój powie
 Nie ma w nas lęku
 Oprawco Stalina
 My z polskiej jesteśmy ziemi
 Bóg nas otuli
 W swoich ramionach
 On wszystko jeszcze odmieni
 Krew nasza wsiąknie
 W syberyjską ziemię
 I przeklinie wasze czyny
 Zbrodnia jak echo
 W świat poleci
 I wasze opowie winy

Matko Boża Ty jesteś Królową
wszechświata
Wyciągasz litościwe dłonie
Ponad ziemię i morze
Gdyż troska Matki Twe serce przygniata

Przytul do swego łona
Biednych tułaczy tej ziemi
Co patrzą w niebo oczami
Zamknięte mają usta, są niemi

Wyrwani z ojczystej Polskiej Ziemi
Na Sybir zostali zesłani
Katorżniczą pracą i głodem
Bici, męczeni, przedmiotem ludzkim
Się stali

W tym Kraju olbrzymim
Czerwonym od krwi przelanej
Wolność pustym jest słowem
Bo przemoc jest tu panem

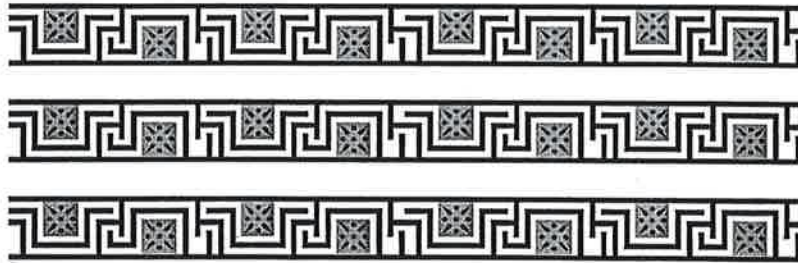
Człowiek zniewolony nie brzmi dumnie
Gdyż wolność zakuta została w kajdany
Niewolnik dla niewolnika
Jest sędzią władcą i panem

Zwróć swe spojrzenie Matko Boża
W syberyjskie tajgi
Tam w białym śniegu śpią polskie mogiły
W stepach Kazachstanu, Kotymie, Workucie
O wolnej Polsce wiecznie będą śnili

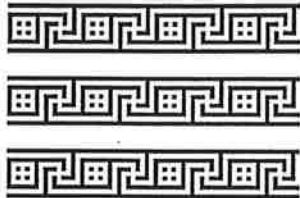
To nie był wasz ostatni bój
Znów kiedyś przyjdzie dzień
Gdy Ojczyzna was powoła
W swe ręce znów
Weźmiecie broń
By wymieść z Polski wroga

Prawda dla nich
Jest jeszcze nieznana
Ze to oni przed wami
Ugną kolana
Uciekać będą w haniębnej trwodze
Butne swe głowy
Gubiąc po drodze

Szli bezdrożami
W pożodze wojennej
Rannych Kolegów
Niosąc na plecach
Z bronią bez kul
Lecz nadzieją w sercach
Ze przyjdzie dzień zwycięstwa

Chłopcy znad Bugu
Chłopcy znad Wisły
I wy z dalekich kresów
Zjednoczcie swe siły
By wygnać z polski Niemców

Las stary się rozszumiał
W swoim leśnym rozhoworze
Chroń Ojczyznę mocny Boże
Powróć starej matce syna
Bo wciąż płacze wciąż wspomina

Solidarność

Solidarność dumne słowo
W polskiej ziemi się zrodziło
Niosąc wolność ludziom pracy
W świecie echem się odbiło

Stocznie, huty i kopalnie
Walczą razem solidarnie
O swą godność robotniczą
Niezależność sprawiedliwą
Żeby nad Ojczyzną miłą
Wolne słońce znów świeciło

Rolnik który polską ziemię orze
Zbiera kłosa żywi kraj
Pochylony nad zagonem
Solidarnie myśli tak:
Bóg człowieka wolnym stworzył
Wolną wolą go obdarzył
Praca radość dać powinna
Więc wydajność będzie inna

Polak pracy się nie boi
Zna Polaków cały świat
Że pracować on potrafi
Choć zuchwały jest i chwyt

Wyciągniemy Cię z kryzysu
Ty Ojczyzno nasza biedna
My jesteśmy z Polskiej ziemi
Cały świat się z nami zjedna

Czterdzieści pięć lat czekałaś
Na ten jeden wielki dzień
By do życia znów powołać
Twey wielkości dawny cień

Solidarność wielkie słowo
Leć na wschód i na południe
Lotem ptaka obleć ziemię
I na szczyty wznies się dumnie